

Sara Koiranen & Peppi Toivola

MARGARITIFERA, MARGARITIFERA

Raakkuoppera

Libretto on kirjoitettu

Kuorolle
Metsurille
Biologille

RAAKKUMETSÄ / FOREST OF THE MUSSELS

Metsä.

Kirkas joki virtaa sen lävitse.

Huminaa.

Pinnan alla soi.

KUORO

Vesi

vesi vesi

kuin tuuli

virtaa

lävitse

kuin kehto

keinuu

satoja

vuosia

aikojen läpi

aikojen kanssa

huokaa

margaritifera, margaritifera

sylissä

suloiset vieraat

Afroditen poskelta

onnen kyyneleitä

kuun kastepisaroida

vedet, helmiäiset

metsä

ajan armoilla

laulaa

margaritifera, margaritifera

(Aikaa kuluu, vuosisatoja).

ETSIN HELMIMETSÄÄ / I'M SEARCHING FOR THE PEARL FOREST

Metsuri saapuu joelle.

METSURI

Minä etsin helmimetsää.

Olen metsästäjä

saapunut kaukaa,

etsin helmenkantajaa.

Tulen kaupungista,

joka ei koskaan nuku.

Koneet jylläävät yötä päivää.

Heikot eivät siellä pärjää;

Me kilpailemme

huomiosta,

vallasta,

pääomasta.

Sinun täytyy omistaa jotain,

jos haluat olla jotain.

Helmet vien naiselle,

osoituksena rakkaudesta,

jonka kanssa kukaan muu ei voi kilpailla.

Tuolla! Mudan ja veden alla!

Revin yhden auki!

(Haltioituu.)

Miten kaunis,

miten kallis.

(Ottaa helmen kämmenelleen.)

Kylmä,

siitä aidon helmen tunnistaa.

Miten noin mitättömästä voi syntyä jotain näin kaunista?

Aarre lojuu turhaan veden alla,

piilotettuna katseelta.

Teen palveluksen,

kun vien helmet mukanani

rakkaimpani kaulalla kannettaviksi

koko maailman silmien nähtäviksi.

HELMET, PUUT, KATOAVAT / PEARLS, TREES, THEY DISAPPEAR

Biologi saapuu joen toiselle puolelle.

BIOLOGI

Rakas helmimetsä, sen puut, simpukat, salat! On vesi täällä jälleen kirkkaampaa, virta elämän rikkaampaa. Luoksenne saavun taas teitä ihailemaan, palaan tänne jälleen kaipaamaan.

Kumartuu joen puoleen. Laskee kätensä hellästi veteen.

Teidän luoksenne jo äitini minut toi, siteen ikuisen välillemme loi. Hän katseeni ohjasi veteen, kurotti käteni pinnan alle helmimereen. Suljen silmät, kuron ajan yli: äiti luokseni kiidä, äiti luokseni palaa kera muiden äitien.

Helmimetsä laulaa.

Kas siinä, taas äänesi kuulen, niin luulen, luonani hetki viivy, luonani hetki viivy.

Aurinko paahtaa. Laulu muuttuu.

Jokin on toisin. Aurinko häikäisee, sen loiste ei enää kirkasta, vaan polttaa. Nyt huomaa: on metsä harventunut, linnut vaienneet, laulupuut viety. Joki kiehuu, kuhisee, samenee. Mikä hätänä, ystävät?

Huomaa metsurin.

Näen muukalaisen, en häntä tunnista.

Biologi lähestyy metsuria.

BIOLOGI
Vieras, kuka olet?

METSURI
Olen vaatimaton kulkija vain.

BIOLOGI
Mikä on asiasi, tehtäväsi helmimetsässä?

METSURI
Kaipaen kauneutta, sitä virrasta etsin.

BIOLOGI
Etsit? Se on tässä, kaikkialla.

METSURI
Ei hyvä ystävä, se on täällä, pinnan alla, piilossa.

BIOLOGI
Hamuat ystäviäni kodistaan, en voi sitä sallia.

METSURI
Älä huoli, jaan saaliini kanssasi!

BIOLOGI
Ei tätä kauneutta voi saalistaa, se kuolee ilman kotiaan. Kuule, aikeesi minulta rakkaan muiston riistää. Tämä on äitini, tämän metsän, meidän kaikkien joki, et voi sitä kiistää.

METSURI
En näe muita kuin meidät, olemme täällä yksin, kuten tiedät. Tieni läpi metsän raivasin, esteet tieltäni mukaan lastasin. Elämä täällä jatkuu kyllä vielä vierailuni jälkeen, kuten aina, on turhaa huoli, marssii eteenpäin ajan nuoli. Kaikki kasvaa aina takaisin, siis miksi en jatkaisi?

BIOLOGI

Ei aika ole nuoli, aika on...

Ei aika marssi eteenpäin, aika on...

METSURI

Mitä se on?

BIOLOGI

Tässä, tämä hetki, vain pisara valtameressä,

aikaa ennen meitä ja jälkeemme,

ikuisesti

Pelkään ajan käsitystäsi, pelkään kauneuden himoasi, pelkään kasvun uskoasi, pelkään...

METSURI

Herkkää, vaan nyt on aika jatkaa työtä, en halua olla täällä myöten yötä!

BIOLOGI

Etkö jo kuullut, et voi tuota kauneutta kodistaan viedä! Se voi elää vain täällä!

METSURI

Ei elotonta voi tappaa!

Metsuri tarttuu raakkuun, nostaa sen pinnan yläpuolelle. Metsuri avaa raakun väkisin.

BIOLOGI

Tapoit käsilläsi vuosisataista elämää, se on ollut täällä ennen äitiäsi!

METSURI

Ymmärrätkö, mitä kaupungissa maksetaan helmestä, joka nyt makaa piilossa...

BIOLOGI

Väännät ajan sijoiltaan, kutsut metsän voimat piilostaan!

METSURI

Makaa turhaan piilossa...

BIOLOGI

Kutsut metsän voimat piilostaan...

METSURI

Elotonta ei voi tappaa...

BIOLOGI

Väännät ajan sijoiltaan...

METSURI

Et ymmärrä kauden arvoa...

BIOLOGI

Sijoiltaan...

METSURI

Helmen arvoa....

BIOLOGI

...me kuolemme...

METSURI

Arvon vielä näet... jaetaan voitot...kuvittele...

Lähestyy biologia. Sivelee tämän kaulaa.

METSURI

...kuvittele helmet kaulassasi.... sinua voisin rakkaaksi kutsua...

BIOLOGI

...ei kuollutta voi henkiin herättää!

METSURI

...kiität minua vielä siitä että herätin sinut... herätin lumouksesta....

BIOLOGI

....en voi rakastaa ikuisuuden tappajaa...

METSURI

Mikään kauneus ei ole ikuista...

BIOLOGI

Ei kerran kuollutta voi henkiin herättää...

METSURI

Riittää

BIOLOGI

Pyydän, anna tämän helmimetsän olla

METSURI

Nyt riittää

Tämä meuhkaaminen

Vien puut, helmet

Kuten kuuluu

Kuten minua on pyydetty

BIOLOGI

Pyydän

METSURI

Nyt riittää

Tämä meuhkaaminen riittää

Teen ihmisen työn

Siis väistä, väistä, väistä siis!

Metsuri astuu jokeen. Hän talloo raakkuja alleen: ne murskaantuvat saappaiden painon alle. Metsuri repii raakkuja auki, etsii vimmatusti helmiä. Metsurin kädet haavautuvat murskautuvien raakkujen sirpaleista. Helmet tahrautuvat. Kirkas vesi muuttuu sameaksi: sen pinnalla kelluu kuolleita raakkuja, niiden jäänteitä.

Joki jää raakkujen hautausmaaksi.

HELMENKANTAJALLE / TO THE CARRIER OF THE PEARLS

Biologi tuhotun joen äärellä. Ottaa yhden tuhotuista raakuista syleilyynsä.

BIOLOGI

Kallis armas helmenkantaja

Älä anna tätä anteeksi

Kallis armas helmenkantaja

Kuoresi muuta ihmisen kahleeksi

Tuonilmasilta pyydä

Nouse luonto uomistasi

Taivaan tammi ihmisen päälle kaada

Tuhotulvan salvat avaa

Armo unohda, vitsauksia pudota

Vapauta viha lovesta

Langeta raivo

Myrsky nosta

Vaan yhtä

Pientä ihmistä

Pyydän muistamaan

Minun itkuni

se muuta tuleksi, uneksi

Joka tieni pois valaisee

Vien viestin äidilleni

Palaan juurilleni

HILJAINEN VIRTAA / STREAM OF SILENCE

KUORO

Aika on

aika

aika oli

aika

oli ikuinen

ihminen hetki,

silmänpäly

vuodet, uomat

eivät mitään

kun ihminen saapui

oli aika

ikuisuus sijoiltaan

mar

ga

ri

ti

fe

ra

onnen kyynleet

nyt surua täynnä

ei ihminen voi enää

helmeä kantaa

ei milloinkaan

margaritifera, margaritifera...

Raakut kuolevat.

Muita lajeja kuolee.

Virta hiljenee.

Myrsky nousee.